

„Kemény eledel érettkorúaknak” 3.

A Bárány királysága

Írta: ifj. Lehotzky József

Az írás elkészítésében drága feleségem, Katka segített. Köszönet érte!

Kiadja: Abdai Keresztyén Közösség

Felelős kiadó: ifj. Lehotzky József
9151 Abda, Kossuth u. 20.

Rendelés, vélemények: 96/350-913, 30/650-1717
loviz@freemail.hu

A kiadvány mind részleteiben, mind egészében, hagyományos vagy elektronikus úton történő sokszorosítása, terjesztése engedélyezett!

Minden jó fenntartva!

Abda, 2008.

Bevezetés

Az egész Ezékiel könyve nagyon aktuális manapság, Isten népének, a keresztyéneknek az állapota nagyon hasonlít Izráel népének az akkori állapotára. Mint tudjuk Izráel népe az előképe a szellemi Izráelnek, az újjászületettek közösségének, a keresztyénségnek. (És ebben benne foglaltatik az összes egyházban, felekezetben, gyülekezetben, közösségben élő összes hívó ember.)

A Szent-Szellemmel való betöltekezésem után az Ezékiel könyvéből kaptam az első kijelentéseket az Úrtól. Nem gondolom, hogy én hasonlatos lennék Ezékielhez, vagy ugyanaz lenne a küldetésem, mint neki. Viszont úgy látom, hogy bizonyos jelenségek, amik Izráel történetében előfordultak testi viszonylatban, az a szellemi szinten hasonlóan működik a keresztyén gyülekezeteken belül, s ha nem vigyázunk, és nem változtatunk, akkor mi sem kerülhetjük el az ítéletet.

Azt mondhatod erre, hogy most a kegyelmi korszakban élünk, s ebben igazad is van. A törvény korszakában, mikor az emberekben nem lakott a Szent-Szellem, és csak a papok által lehettek kapcsolatban Istennel, és mindenféle ceremóniát és áldozatot kellett bemutatniuk, Isten megbüntette az embereket az engedetlenségükért. Mennyivel inkább most, mikor mindannyian személyesen kapcsolatban lehetünk vele, bennünk lakik a Szent-Szellem, közvetlenül mehetünk hozzá, és Ő már elvette a bűneinket. Ha mégsem engedelmességek nekik, nem kerülhet el minket sem az ítélet. Az, hogy még vár, az Ő nagy kegyelme, és türelme. Aki többet kapott, mármint mi, az újjászületett keresztyének, többet is vár tőlünk az Úr. Tehát a kegyelem, és a szabadság törvénye sokkal szigorúbb, mint a törvény, nagyobb odafigyelést, és teljes átadottságot igényel.

Természetesen mindenki vizsgálja meg magát, mert Isten előtt egyenként kell megállnunk, s a gyülekezeti hovatartozásunk nem jelent előnyt vagy hátrányt Isten szemében.

Olvassuk tehát el a Bibliából:

Ez.33:30-33.

„Azután eljönnek hozzád, mintha népgyűlésre jönnének; odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek. Pajzán dallá lesz az a szájukban, az eszük pedig nyereségen jár. Csak ennyi vagy nekik: Pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem aszerint élnek. De ha majd beteljesedik - mert beteljesedik! - akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük.”

Ez a jelenség nagyon jellemző a keresztyén emberekre. Ma mikor minden ember olvashatja Isten Igéjét, a hívők nagyon jól tápláltak (szellemileg), sok „magasröptű” tanítást hallgathatunk, vajon mindebből mennyit cselekszünk meg?

Nem régen beszélgettem egy testvérnővel, aki éppen „gyülekezetet váltott”, és így jellemezte a számára új gyülekezetet, hogy „olyan jól tápláltak” itt a hívő emberek.

Ha bekapcsoljuk a rádiót, TV-t ott is rengeteg prédikációt hallhatunk.

A kérdés: **ASZERINT ÉLÜNK-E?**

1985. óta, mikor betöltött az Úr Szent-Szellemmel, hirdetem az ígét. Jártam egy vidéki gyülekezetbe havonta egyszer prédikálni. Sok idős testvér volt a gyülekezetben, s mikor beszélgettünk, sokat panaszkodtak. Az Úr mutatta, hogy beszéljek a hálaadás fontosságáról. A prédikáció után odajöttek hozzám és szorongatták a kezemet, és mondták, hogy „milyen

szépen beszél a testvér, ugye jön máskor is”. Hát mentem máskor is, és akkor is ugyanarról beszéltem, és akkor is ugyanazt mondták nekem.

Mikor már többször történt ugyanez, azt mondtam nekik, hogy addig nem jövök, míg meg nem cselekszik azt, amiről eddig prédikáltam, mert az Úr sem mond addig mást nekik.

Isten nem ígérte, hogy szép beszédekkel fog minket szórakoztatni, vakargatni a viszkető füleinket. Ezt egy másik szellem teszi, hogy elaltasson minket.

Az Úr elvárja, hogy megcselekedjük, amit mondott, hogy aszerint éljünk.

Sajnos a gyülekezeti gyakorlatunk, szinte szórakoztatóiparrá lett. Szép zenéket hallgatunk, jó szónoklatok hangoznak el, egyéb más előadásokat szervezünk, pld. pantomim, színdarab, bábjáték, kórus, szavalat, zeneszámok, mintha kulturális szolgáltatást nyújtana a gyülekezet. Aztán mikor hazamegyünk, kibeszéljük, hogy most milyen szépen beszélt a Pásztor, vagy milyen nyakkendő volt rajta, vagy esetleg nem tetszett a szavalat, vagy hamisan énekelt a kórus, esetleg összehasonlítjuk a gyülekezetünket más gyülekezettel, s örülünk, hogy a miénk jobb, sőt talán az országban, vagy egész Európában a legjobb. Konstatáljuk magunkban, hogy mivel ilyen jól elszórakoztat bennünket a Pásztor testvér, megérdemli a fizetését, „megtartjuk”.

Hétfőtől minden megy megszokás szerint, idegeskedünk, veszekszünk, rohanunk a pénz után, dühösesek leszünk, ha nem sikerül valami, este TV- zünk, szidjuk a kormányt, stb., stb.. (Lehet, hogy csak nekem jutottak ilyenek eszembe, gondolom kedves olvasó, hogy te ennél szentebb vagy.)

Ezáltal Isten beszéde csak pajzán dallá lett számunkra, a „szolgáló” pedig pajzán dalok énekesévé. A prédikátor mindig valami újat, tetszetőst kell, hogy mondjon, hogy ne legyen számunkra unalmas. Ezzel a viselkedéssel tisztátalanná tesszük az Istentiszteletünket.

Jk.1:22-25

„Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket.

*Legyetek az **igének cselekvői**, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. De aki a **szabadság tökéletes törvényébe** tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt **boldoggá teszi cselekedete.**”*

Tehát aki nem cselekszi meg a hallott ígét az milyen ember?

Aki másokat becsap, azt csalónak nevezzük, és a törvény bünteti őket. De milyen ember az, aki saját magát csapja be? Szerintem, és az ige szerint is bolond ember.

Visszatérve a jóltápláltságra, a jelenések könyvében van szó a Laodíceai Gyülekezetnek írott levélben a jól tápláltságról. Persze minden keresztyén, főleg a karizmatikusok azt mondják, hogy ez nem nekünk szól, hanem a nagy egyházaknak, a vallásos embereknek.

Hát nézzük csak:

Jel. 3,14-22

„A laodíceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete:

Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.

Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss.

*Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és **térj meg!** Íme, az **ajtó előtt állok**, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”*

Az első részében a langyosságról beszél, ezt a karizmatikus gyülekezetek kapásból elutasítják maguktól, hiszen olyan „tüzes” a dicsőítésünk (100 decibeles csendesnap), meg tüzesen tudunk „beszélni” az igéről, szinte le sem lehet állítani, vajon az életvitelünkből látszik-e a hitünk?

Belül a szívünkben ezt gondoljuk, hogy lelkileg meggazdagodtunk, nincs semmire sem szükségünk.

Egy lelkipásztor barátom, egy sikeres gyülekezetnek a lelkipásztora, szép nagy imaházat építettek a településük központjában, azt mondta, hogy nagyon meg van elégedve, mert jó gyülekezte van, jók a munkatársai, jól működik a gyülekezeti élet, nem is tudja, mit kérjen az Úrtól. Nehéz lehet neki így imádkoznia. Kérdés mit tenne, ha mindez nem lenne?

Először örültem neki, hogy milyen jó, de nem hagyott nyugodni, különösen mikor emlékeztem a korábbi lelkes, kereső, aláztos testvéremre, aki annak idején segített nekem, hogy üdvbizonyosságra jussak.

Egyik nagyra növekedett egyház tagjai nyíltan úgy gondolják, és a cselekedeteik is erről tanúskodnak: nekik nincs szükségük más gyülekezetekkel való kapcsolatra, mert a gyülekezetük mindent meg tud oldani, mindenük meg van, ami kell nekik. A tévében való megjelenéshez is megveszik a műsor időt, stb.

Ez nagyon áldottnak hangzik, de közben nehogy elaludjunk, és ne vegyük észre a mezítelenségünket, és szegénységünket.

Természetesen az általánosítások nem igazak mindenkire. „Akinek nem inge, ne vegye magára!”, viszont akinek nincs inge, sürgősen öltözzön fel az Úr által ajánlott fehér ruhába, melyek a szentek igazságos cselekedetei.

Jel. 19,8

„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.”

Mt. 7,21

*„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki **cselekszi** az én mennyei Atyám akaratát.”*

Tehát a cselekedeteink szerint leszünk megítélve, nem aszerint, hogy melyik gyülekezetbe tartoztunk, vagy mennyi prédikációt hallottunk, vagy mondtunk, nem is a megtérítettek száma szerint hanem, hogy megcselekedtük-e, amit Isten nekünk mondott.

Tisztelt Igehirdetők, „Pásztorok”!

Ugye nem szeretnék, ha az emberek csak úgy hallgatnának titeket, mint „pajzán dalok énekesét”, aki olyan szépen tud beszélni, és olyan jó hallgatni, de nem cselekszi meg senki sem amit hallott tőletek?

Hát ne elégedjete meg azzal, hogy meghallgatnak, s ne annak örüljete, ha sokan hallgatnak titeket, hanem úgy beszéljete, hogy a hívők inspirálva legyenek a megcselekvésre is, s aki hajlandó rá, az erőt kapjon (az árral szemben úszva is) megcselekedni Isten akaratát, ahogy a mennyben mindenki Isten akaratát cselekszi.

Amikor ezt írom, nem célom a viszkető füleiteket csikizni, de célom felébreszteni mindenkit, hogy meglássátok, hogy az egyház, az EKLÉZSIA sajnos nem Krisztus szerint épül fel. A mi gyülekezeti szokásaink, hagyományaink, viszonyaink nem Isten Igéjének alapján nyugszanak. Olyan nyugodtak vagytok, hogy minden jól megy a gyülekezeteitekben, de valójában nem a jó irányba mennek a dolgok.

Az igében, ezen belül az Ószövetségben is benne van, hogy mi Isten akarata, mi nem tetszik az Úrnak, s a Szellem által megérthető mindez. Fel kell tehát hagynunk a kiseded egyházasdi játékokkal, felekezetieskedéssel, s visszatérni az Úr Jézus Krisztushoz.

Nagyon közel van az Ő visszatérése, és az Ő uralmának felállítása ezen a földön, melyben számít ránk, akikkel együtt akarja az Ő uralmát gyakorolni. Az Ő királysága viszont teljesen másképpen működik, mint a földi uralmak, beleértve a gyülekezetekben történő vezetést is. Erre az uralkodásra most kell felkészülnünk, mert Ő is készíti egyházát. Egy kiváltképpen való népet, akik vele fogunk uralkodni ezer esztendeig. A Bárány csak a megtört szívűekkel tudja munkáját elvégezni. Annyi büszkeség, „gizdaság” (beképzeltség), rátartiság van még mindig bennünk, ezért van darabokra szabdálva Krisztus Teste.

Kedves Olvasó!

Ha nem vagy kész az egész hitéleti gyakorlatodat átalakítva megcselekedni Isten akaratát, akkor ne olvasd tovább írásomat, mert így számodra csak pajzán (tisztátalan) dallá lesz.

A következőkben az Ő uralmáról (királyságáról) szóló igékkal, valamint az emberi királyságokkal és a Bárány királyságával fogok foglalkozni.

Jel. 7,17

„Mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.”

Adj nekünk királyt...!/1Sám. 8:6

Isten szándéka az volt Izráel népével, hogy rajtuk keresztül mutassa be Isten az Ő királyi uralmát a földön, és rajtuk keresztül áldja meg a népeket, ahogy ezt megígérte Ábrahámnak. Ezért minden néptől különböztek, kilógtak a sorból.

Izráel népének történelmén ellenben végig húzódik a nép azon vágya, hogy olyanok legyenek, mint a többi nép. Ennek a vágnak az egyik megtestesítője a király, ahogy minden környező népnek volt valamilyen egyszemélyű uralkodója (királya, fáraója, császára). Az ő pozíciójával előjogok jártak, s ettől a többi embernél különbnek tartották, s valóban különbözött is, főleg a külső megjelenésében, s az emberek fölötti hatalomban.

A király utáni vágy először Gedeonnal kapcsolatban fogalmazódott meg bennük.

Bír. 8,22-23

„Ezután azt mondták az izráeliek Gedeonnak: Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mivel megszabadítottál bennünket Midján kezéből! De Gedeon így válaszolt nekik: Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az ÚR uralkodjék rajtatok!”

Ismerjük a történetet, hogy Gedeon engedelmissége miatt Isten mekkora győzelmet adott nekik az ellenséges Amálek felett. A napnál is világosabban látszott, hogy nem Gedeon emberi erején, vagy ügyességén múlt a győzelem, hanem az Úr adta kezükbe az ellenséget. Mégis felmerült bennük, hogy egy ilyen királyra lenne szükségük, mert mellette biztonságban érezhetnék magukat, hiszen vele van az Úr, mai szóhasználattal élve „Ő az Úr felkent Szolgája”, a „Pásztor”, „felkent Apostol”, rajta van a „kenet”.

Elő is álltak a következő kéréssel Gedeon felé: *„Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokáid is”*. Ez olyan alázatosan hangzik, hiszen magukat alá akarják rendelni, azt kéri, hogy alattvalókká tegye őket Gedeon. Ma azt mondanánk, hogy ez milyen jó lelkiület, „hatalom alá akarnak menni”, „kontrollt” szeretnének maguk fölött, nem akarnak „szabadoskodni”, hanem elkötelezik magukat, nem lázadók, hanem engedelmesek, elfogadják az Úr „Felkentjét”, s ezzel az Urat tisztelik.

Gedeon válasza meglepő, hiszen elutasítja őket, s nem enged nekik. Pedig szerintem az önbecsülésének nagyon tetszett, amit kértek, hiszen látjuk korábban, hogy tele volt kisebbségi komplexussal, és bizonytalan volt az Úr vezetését illetően, ezért kért háromszor is jelet az Úrtól.

Mégis egyszerűen indokolja elutasítását: *„Az ÚR uralkodjék (uralkodik) rajtatok”*.

Ha ma valaki keresztényként azt mondja, hogy neki „csak az Úr a vezetője, a pásztor”, egyből rásütik, hogy lázadó, önfejű, önjelölt, különc, non konform, stb.. Már pedig azt olvassuk az 1Jn. 2:26-27-ben: *„Ezt azokról írtam nektek, akik **megtévesztenek titeket**, de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért **nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket**; sőt amire az **Ő kenete tanít** meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.”*

Zsid. 8:10-11-ben: *„De ez lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával ama napok múltán kötök, így szól az Úr; törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük*

leszek, ők pedig az én népemmé lesznek. Akkor **senki sem tanítja** többé így a társát és testvérét: *Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem, a kicsinyek és nagyok egyaránt.*”

Jn. 16:13-ban: „amikor azonban eljön Ő, az igazság Szelleme, **elvezet** titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek.”

Hogy is van? Gedeon idejében, a Szent Szellem nem lakott a földön, s az emberek próféták (látók) és a papok által érintkeztek az Istennel, Ő választotta ki a bírakat, akik néha nagyon rossz jellemmel rendelkeztek (lásd Sámson). Ekkor csak az Úr uralkodott felettük és nem volt helyes, hogy azt szerették volna, hogy az Isten által választott szabadító uralkodjon felettük. Most, amikor a Szent Szellem kitöltetett a mi szívünkbe (Gal. 4,6), amikor már személyesen kapcsolatban lehetünk az Atyával (Róm. 8,15-17), szabad bejárásunk van az Atyához (Ef. 2,18; Róm. 5,2), mi mindannyian papok vagyunk (1 Pét. 2,9; Jel. 1,6), és prófétálhatunk (1 Kor. 14,31), pont most lenne szükségünk más emberektől jövő vezetésre vagy, hogy más emberek uralkodjanak felettünk? Előjogokkal, kiváltságokkal rendelkezzenek, és olyanoknak tekintsük őket, hogy ők közelebb vannak Istenhez. Elhiggyük, hogy szükségünk van arra, hogy valaki Isten és köztünk közbenjárjon, megáldjon, vezessen minket, és mi neki rendeljük alá magunkat? Állandóan arra van szükségünk, hogy valaki tanítson minket? Emberi kontrollt gyakoroljon felettünk?

Kedves testvéreim! Ez **eretnekség**, s nem egyezik a Biblia tanításával és szellemével.

2Kor. 11,17

*„Amit mondom, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte esztelenül, a dicsekedésnek ezzel a merészségével. Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok. Hiszen ti okosak vagytok, és szívesen eltűritek az eszteleneket: mert eltűritek, ha **valaki leigáz titeket**, ha valaki **élősködik rajtatok**, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki **hatalmaskodik rajtatok**, ha valaki arcul üt benneteket. Szégyenkezve szólok, minthogy **ehhez mi gyengék voltunk**. De ha valaki merész valamiben, esztelenül szólok, merész vagyok én is. Héberék ők? Én is. Izráeliták? Én is. Ábrahám utódai? Én is. Krisztus szolgálói? Esztelenül szólok: én még inkább...”*

Jézus a Szent Szellem által uralkodik a Földön és az egész teremtett világban, mivel bement a valódi Szentek Szentjébe, egyetlen egy áldozatot, saját magát feláldozva, és leült a mennyei trónra, és az uralom az Ő vállán van. Itt a Földön nincsenek „földi helytartói”, és nem igei „felkent” szolgálókról beszélni, mert minden újjászületett keresztyén fel van kenve a Szent Szellem által és el lett küldve valamilyen szolgálatra. Fontos a „szolga” szó, mert biztos vagyok benne, hogy Isten ezt a szó eredeti és legszorosabb értelmében értette, sőt az eredeti szó rabszolgát jelent. Ami azt is jelenti, hogy nem a saját tulajdona, hanem az uráé, aki a Krisztus, azaz Felkent, a megöletett Bárány, legyen **Övé a dicsőség mindörökké!**

Mi pedig az Ő küldöttei vagyunk és egymásnak testvérei, a szó eredeti értelmében, a Szent Szellem által. Mindannyiunknak kenete van a Szenttől, Aki megtanít mindenre és elvezet minden igazságra. Szó sincs az újszövetségben emberi uralkodókról és szellemi vezetőkről.

Félreértés ne essék, nem tagadom a SZOLGÁLATI ajándékokat, de Isten a szolgálatot valódi értelmében értette. Paradoxon lenne uralkodó szolgálókról beszélni. A szolgáló testvéreknek nincsenek előjogaik, nincs „bebetonozott” pozíciójuk, nem megközelíthetetlen felsőbbrendű „felkentek”, hanem Krisztus testének tagjai, a szellemi templom élő kövei. Krisztusnak (a

Felkentnek) küldöttei, akik arra kapták a kenetet, hogy küldetésüket betöltsék, testvéreiket SZOLGÁLJÁK. Nincs a testnek olyan tagja, amelyiknek ne lenne funkciója, szolgálata a többiek felé. Tehát a szolgáltatás sohasem egyirányú, hanem mindig kölcsönös, s így a függőség is kölcsönös (interdependencia).

Róm. 1,11-12

*„Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésekre valamilyen szellemi ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek **egymás hite által, a tietek és az enyém által.**”*

Még mielőtt vád érne, szeretném tisztázni, hogy hiszek abban, hogy az Úr adott apostolokat, prófétákat, tanítókat, pásztorokat, evangélistákat. De vezetés szempontjából az Újszövetség nagy változást jelentett, mivel Krisztus, a Felkent a Szent Szellem által a hívők szívében él. Ezért a vezetést mindenki belülről kapja, a szolgálati ajándékok csak kívülről történő megerősítésre adtak. (Lásd: ApCsel. 11,27-28; ApCsel. 21,10-14)

Így van ez a tanítással is, amiről a Zsid. 8-ban ír az ige. Ez ellentmondásnak látszik, hiszen itt azt írja, hogy „nem tanítja egyik a másikat”, míg az Ef. 4-ben pedig, hogy „Ő adott némelyeket... tanítókul.” Mégsem ellentmondás, hiszen a tanítás csak a szívünkben lakó Szent Szellem által érhető meg, amit (tanítást) meg kell ítélni (vizsgálni), ahogyan a próféciákat és az összes többi megnyilvánulást is.

Ami még ebben érdekes, hogy mindegyik ajándékot többes számban említi, a pásztor is. Tehát egy gyülekezetben nyugodtan lehet több pásztor, sőt lennie is kell, a létszámtól függően. S a Főpásztor Jézus, a Krisztus (a Felkent).

Sehol a Bibliában nincs Isten népének egyszemélyű vezetője. Az **Ószövetségben sincs** egyszemélyű vezető: Mózes mellett ott volt Áron, s később a Léviták. A királynak is meg kellett várnia a Prófétát, és Saul bukását éppen ez okozta, mert azt gondolta, hogy ő egy személyben áldozhat és vezetheti a népet a harcban.

A helyi gyülekezetet Isten Presbiterekre (vénekre, elöljárókra, püspökökre) bízta, és bármelyik újjászületett testvér lehet ilyen vezető, ha van hozzá **ambíciója**, és **betölti a feltételeket**, amik nem természetfeletti, hanem emberiek, s bármelyik Szent Szellemmel betöltött testvér képes rá, sőt még nem keresztyén ember is képes lehet betölteni ezeket. Nem kell hozzá különleges felkenetés.

1Tim. 3,1-7.

*„Igaz beszéd ez: ha valaki **püspökségre törekszik, jó munkát kíván.** Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas, nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár, olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmisségben és teljes tisztességben neveli. Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára? Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy **felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék.** Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.”(Tit. 1,5-9)*

Van egy csúnya félreértés, sőt félreértelmezés az Eklézsiában. Az Ef. 4-ben leírt 5 szolgálatot tartják a gyülekezet vezető szolgálóinak, pedig itt egyáltalán nincs szó a gyülekezet vezetéséről, még csak arról sem, hogy ezek a testvérek végezzék a felsorolt szolgálatokat, hanem ott arról van szó, hogy minden testvérnek végeznie kell valamilyen szolgálatot, és az

itt felsorolt szolgálati ajándékok készítik fel őket. Ezt most nem akarom tovább fejtegetni, mert később a szolgálatokról is szándékozom írni.

Ezek után térjünk vissza a királykéréshez. Mivel Gedeon nem vállalta a királyságot, hanem hűséges maradt Isten uralmához, nem lett királyuk. Gedeon haláláig ez a téma a felszín alatt szunnyadt. Gedeonnak volt 70 fia, mivel elkövetett egy nagy hibát, sok feleséget vett magának, és amint látjuk a szívét eltérítették az Úrtól, bálványokat állított és imádott az egész néppel együtt. Erről most többet nem írok, mert ez az alaptanításokhoz tartozik (a holt cselekedetekből való megtéréshez), s tejnek itala, nem kemény eledel.

Térjünk vissza Gedeon történetéhez.

Bír. 8,24-27

„Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: Adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmáeliek voltak. Ők így feleltek: Örömet odaadjuk. Leterítettek egy felsőruhát, és arra dobta mindenki a zsákmányolt függőket. Az elkért aranyfüggők súlya ezerhétszáz aranysekel volt, azokon a holdacskákon, fülbe valókon és bíborruhákon kívül, amelyek Midján királyain voltak; meg a láncokon kívül, amelyek a tevéik nyakán voltak. Gedeon éfódot csináltatott abból, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez a dolog Gedeonnak és háza népének.”

Ez az rész megmutatja azt is, hogy egyfelől Gedeon nem fogadta el a királyi pozíciót, mert tudta, hogy az az Urat illeti, de másfelől abból a dicsőségből, amit az arany jelképezett elvett, bálványt készített, mely a szellemi paráználkodás helye lett és csapdává vált Gedeonnak is.

Amikor valaki Isten erejével szolgál, betegeket gyógyít, ördögöket űz, emberek térnek meg a prédikációjára, akkor ez természetfeletti és természetes dicsőséggel is jár. Ezt a dicsőséget teljesen Istennek kell adni, egy kicsit sem szabad magunknak kérni belőle, mert az bálványimádáshoz vezet, és Isten népének csapdájává lesz.

Ha egy keresztény szolgáló Isten erejével szolgál, akkor sokszor az emberek dicsérgetik, felemelik, túlzott megbecsülésben részesítik. Ezt próbálták tenni Jézussal is, de Ő visszautasította, elment egy puszta helyre, vagy keményen rávilágított a hiányosságaikra és bűneikre.

Péter is kemény prédikációval válaszolt, mikor az Ékes kapui sánta meggyógyult, és világosan kifejezte, hogy nem a saját erejével cselekedte a gyógyulást. E miatt a prédikáció miatt el is fogták őket.

(Apcs.14:8-19)

Mikor Pál meggyógyította a sántán született férfit Lisztrában, az emberek áldozatot akartak bemutatni neki és Barnabásnak, mivel azt hitték, hogy az istenek jöttek le emberi formában. Pálék ekkor megszagatták a ruhájukat, és a megtérés evangéliumát hirdették nekik.

Kicsit később zsidók felbujtására Pált megkövezték, és meg is halt. Testét testvérek vitték ki a városon kívülre, de az ima hatására felkelt és abban a városban sokakat tanítvánnyá tett Barnabással együtt.

Az Úr szolgálóinak ma is az a kötelessége, hogy minden dicsőséget Istennek adjon, és ne használjon fel belőle semmit a saját hatalma, tekintélye megszilárdítására. Általában ez az emberekből ellenszenvet, támadó reakciót vált ki ma is. Ezt a helyzetet arra kell ma is felhasználni, hogy a megtérést hirdessük.

Sajnos a karizmatikus mozgalom és gyülekezetek tele vannak ilyen bálványokkal, akik elfogadták a dicsőítést az emberektől, s ezzel meglopták Isten dicsőségét. Más nem karizmatikus gyülekezetek eleve az emberi dicsőségre, képességekre, sikerekre és teljesítményekre épülnek, de mellőzik Isten dicsőségét.

Sajnos azokat a szolgálókat, akik képesek Isten erejével szolgálni, felemelik, Istenítik, bálványozzák. Mivel a többi testvér nem akarja meghozni azokat az áldozatokat, ami a kenettel teli szolgálat feltétele, ezért azok lesznek a „nagy” szolgálók, akik teljesen odaadták magukat az Úr szolgálatára. A többi testvér laikus marad, pedig az Úrnak az a terve, hogy minden újjászületett hívő Isten erejével, kenetével töltsse be az Istentől kapott szolgálatát. Ez lenne a normális, és az emberek figyelmét a csodákkal is Isten dicsőségére kellene irányítani.

Bír. 8,33-9,6

„Miután Gedeon meghalt, ismét paráználkodni kezdtek Izráel fiai a Baálokkal, és Baál-Berítet tették meg istenükné. Nem törődtek Izráel fiai Istenükkel, az Úrral, aki kimentette őket minden környező ellenségük kezéből. De nem voltak hűségesek Jerubbaálnak, azaz Gedeonnak a háza népéhez sem, mindazért a jóért, amit Izráelért cselekedett.”

Bír. 9,1

*„Abimélek, Jerubbaál fia elment Sikembe anyja testvéreihez, és így szólt hozzájuk, meg az egész nemzetséghez, amelyhez anyja családjá tartozott: Beszéljete így Sikem polgárainak a füle hallatára: Mi jobb nektek? Az, ha hetven férfi uralkodik rajtatok, mármint Jerubbaál fiai, vagy az, ha egy ember uralkodik rajtatok? Emlékezzetek csak arra, hogy én a ti húsoatok és véretek vagyok! Amikor anyja testvérei elbeszélték róla mindezeket a dolgokat Sikem valamennyi polgárának füle hallatára, azoknak a szíve Abimélek felé hajlott, mert ezt mondták: Testvérünk ő. Adtak neki hetven ezüstöt a Baál-Berít templomából, Abimélek pedig ezen **haszontalan és hitvány embereket bérelt fel**, hogy kövessék őt. Majd elment apja házához Ofrába, és meggyilkolta testvéreit, Jerubbaál fiait, hetven férfit egy kövön. De Jótám, Jerubbaál legkisebb fia, megmenekült, mert elbújt.*

Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abiméleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett.”

Mihelyt meghalt Gedeon rögtön akadt egy önjelölt király. Mivel Abimélek Gedeon másodrangú feleségétől származott, tehát nem örökölhette, úgy gondolta, hogy megadja a népnek, amit szeretnének, hiszen Gedeon fia volt, akitől azt kérték, hogy uralkodjon felettünk, és őutána uralkodjanak a fiai is. Tehát elkezdte magát reklámozni, és egy csavaros hazugságot adott be a népnek, a félelmeikre alapozva kampányát.

Sajnos ma is sok gyülekezetnek van ilyen Abiméleke.

Itt megfogalmazza azt a dilemmát, ami ma is a gyülekezetek dilemmája: Mi jobb nektek, ha 70 ember vagy csak egy uralkodik fölöttetek?

Ez költői kérdés, és sugallja a választ, hogy jobb, ha csak egy uralkodik.

A Gyülekezet vezetéséről beszélgetve sokszor mondták nekem vezető testvérek, hogy a több személyű, presbiteri vezetés nem működik, mert kell egy vezető, aki az élre áll. Aki megmondja, mi legyen. Ez szerintem is így van, de már kb. 2000 éve van ilyen vezetőnk, aki ráadásul a szívünkben él, és megmutatja, mit tegyünk. Csak engedelmeskedni kellene neki. Ő Jézus, a Krisztus a Szent Szellem által.

Természetesen Gedeon fiai nem akartak uralkodni rajtuk, tehát nem is ez volt a valódi kérdés, sőt ebben az is benne van, hogy a népnek nem jó, ha uralkodnak felette, hiszen ha jó lenne, akkor a jóból nem lenne baj, ha több van, tehát az lenne a jobb, ha hetvenen uralkodnának felettük.

Ez a propaganda egyértelműen az ördögtől volt, és az igazi alternatíva, hogy ne ember, hanem Isten uralkodjon, nincs is megemlítve, sőt erről igyekeznek elterelni a figyelmet.

Itt jönnek szóba a gyülekezetvezetés dilemmái: - Az nem lehet, hogy egy gyülekezetnek ne legyen egy emberi vezetője, - „ha többen vezetnek, akkor az többfejű szervezet, és az torzszülött.” – Ahogy egy gyülekezetvezető ezt nekem fejtegette, és sajnos sokáig ezt én is így hittem. E miatt a szemlélet miatt ment szét az a kb. 100 fős gyülekezet, amit az Úr kegyelméből plántálhattunk feleséggel. Azt hittem, hogy Isten egyszemélyben engem tett a vezetővé, és mikor elköltöztünk másik városba, kellett magam helyett **egy** valakit kinevezni, de ő nem tudta betölteni ezt a szolgálatot, nem is tudhatta senki sem, mert Isten nem rendelt a gyülekezetben egyszemélyű vezetést. E helyett presbitereket kellett volna felkészíteni és rendelni a „SZOLGÁLATra”, ahogy azt az igében olvassuk. (1Tim.1:5)

Mint már írtam, még az Ószövetségben sem volt soha egyszemélyű a vezetés.

Mózes mellett ott volt a testvére Áron, és a Léviták.

Bár a királyság nem szerepelt Isten tervében, de miután Isten megadta a kérésüket, ott sem volt egyszemélyű a vezetés és a tekintély sem. Tudjuk, hogy ott voltak a papok (Léviták), de ott volt a próféta is. Épp ez volt Saul bűne, hogy a körülmények sürgetése miatt nem várta meg az áldozattal a prófétát.

Hogy honnan vette mégis a mai eklézsia az egyszemélyű vezetés „mítoszát”? Természetesen a világtól, ahogy a zsidók is a környező népektől látták, hogy királyuk van. Tehát a gyülekezetben az egyszemélyű vezetés a **világiasság** miatt van. Amikor Nagy Konstantin császár, világi uralkodó léte egy személyben Pápa is lett, és a Babiloni Misztérium Vallás főpapja, (Pontifex Maximusza) is.

Arra is hivatkoznak a gyülekezetek, hogy gyorsan cselekedni csak egyszemélyű vezetéssel lehet. Sault is a sürgetés „kényszerítette”, hogy ne engedelmességen Isten utasításának. Ez lett aztán a vesztesége. Szerintem ez a vesztesége a Gyülekezetnek is, mert nem bízunk kellőképpen az Úrban, hanem engedjük magunkat sürgetni. Itt van jelentősége a „Szombat napnak”, de erről is külön füzetben szeretnék írni.

Láthatjuk a Bibliából, hogy Sátán az aki sürget, siettet, mert „tudja, hogy kevés az ideje”. Isten tud várni, ahogy Péter írja: „nem késedelmes az Úr, ahogy azt sokan gondolják, hanem **hosszan tűr értünk.**”

Isten nem kapkod el semmit, Jézus is az idők teljességén jött el, 30 éves koráig nem tett semmi rendkívülit, bár némely hagyományok ezt tartják, de ezek is az Ördög hazugságai. Mikor a démonok felfedték, hogy ki is Ő, nem engedte őket szólani, mert nem jött még el az ideje.

Isten nekünk is azt parancsolja, hogy legyünk nyugalomban, hosszan tűrjünk, s mindvégig tartsunk ki.

Kitérő után folytassuk Abimélekkel. Mint királynak mi volt az első cselekedete? Megölette az ellenfeleit. Annak a Gedeonnak a fiait, akiket korábban uralkodónak akart a nép. És a nép

mégsem tett ellene semmit, sőt észre sem vették, hogy előzőleg őket akarták Gedeon után uralkodónak.

Vajon manapság nem így történik a gyülekezetekben, mikor az érettebb testvéreket, akik veszélyeztethetnék a vezető mindenek feletti tekintélyét, különböző tisztátalan, testies, világi, ördögi módszerekkel vagy belekényszerítik egy alárendelt szerepbe, ahol le kell mondania az Istentől kapott szolgálatáról, vagy olyan helyzetbe hozzák, hogy távoznia kelljen a gyülekezetből.

A jó keresztény gyülekezetek nem „rúgnak” ki senkit, csak súsárolnak, rágalmaznak, vádolják, a megvallott bűneit kitergetik, megszegyenítik, kiprédikálják, és említhetnék még rengeteg „hívós” fogást a vetélytársnak gondolt szolgálók szellemi meggyilkolására. Ha esetleg ezalatt a nyomás alatt valami hibát követ el, akkor már van jogalap a kirekesztésre. Ennek több hatása is van, hiszen a vetélytárs (vélt vetélytárs) eltűnik a képből, de ami még fontosabb, mint „minta” a többieket is megfélemlíti, és a vezető szempontjából ez jónak látszik, de valójában nagyon romboló. Vajon ilyen alapra lehet-e áldott, jó gyülekezetet építeni. Ahogy József Attila fogalmaz a Hazám című szonettjében: „...Fortélyos félelem igazgat minket...” Egy ilyen közösségben nem érdemes érettségre jutni, mert a vezető célpontjává válhatsz.

(Ez a „bolhaidomítás” tipikus esete: A történet szerint a bolha azért nem ugrik ki az üvegből, mert először rá volt zárva a teteje, és mikor ugrott, beverte a fejét, és megtanulta (klasszikus kondicionálás), hogy nem szabad olyan magasra ugrani. Azután ha levesszük az üveg tetejét, akkor sem ugrik ki, mert nem mer magasabbra ugrani, nehogy beverje a fejét.)

Sajnos a gyülekezetek nagy többségében előfordultak ilyen módszerek, és a testvérek ezek miatt rengeteg fájdalmat hordoznak magukban, ami gátolja a hitüket, és az Úrral való kapcsolatukat. Ez az egyik oka, hogy miért halad olyan kevéssé a misszió munka. Természetesen minden gyülekezetben azt gondolják a testvérek, hogy ez nálunk nem így van.

Ahogy tovább fogjuk olvasni és elemezni az igét, lehet, hogy rá fogsz ismerni azokra a történésekre, amik a te gyülekezetedben is előfordultak.

Gedeon legkisebb fia elrejtőzött, s így megmenekült.

A legtöbb hívő is így tesz, mikor találkozik ezzel a problémával (bűnnel), hogy azt mondja: - „ő ezt nem tudja átlátni”, - „nem hivatott megítélni a vezetője cselekedeteit”, - „nem hívta el az Úr arra, hogy vezessen” - „ő csak kis ember, nem foglalkoztatja a vezetés”, stb. stb. stb. Tulajdonképpen elrejtőzik a probléma elől. A pszichológiában ezt elhárító mechanizmusnak nevezik, mellyel az ember a belső feszültségét akarja csökkenteni, ami a tapasztalt valóság és Isten Szent Igéje között van.

Amikor volt a királyavatás ünnepe, Gedeon legkisebb fia felment a Garizim hegyre és mindenki füle hallatára „vádolta” Abiméleket, s elmondott egy példázatot, amely nagyon fontos üzenetet hordoz számunkra az emberi uralmakkal kapcsolatosan.

Bír. 9,6-21

„Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abiméleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett. Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizim-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy rátok is hallgasson az Isten! Elmentek egyszer a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak.

Mondták az olajfának: Légy a mi királyunk! De az olajfa ezt mondta nekik: Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnék istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Ekkor a fügefának mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! De azt mondta nekik a fügefa: Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Majd a szőlőnek mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! De azt mondta nekik a szőlő: Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Végül a túskebokornak mondták mind a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! A túskebokor azt mondta a fáknek: Ha igazán királyotokká akartok engem kenni, jertek, húzódjatok árnyékomba; mert ha nem úgy lesz, akkor tűz csap ki a túskebokorból, és megemészti a Libanon cédrusait!

Ti most igazán és feddhetetlenül jártatok-e el, amikor királlyá tettétek Abiméleket, helyesen bántatok-e Jerubbaállal és háza népével, és úgy bántatok-e vele, ahogyan megérdemelte? Hiszen értetek harcolt apám, sőt az életét is kockára tette, amikor kimentett benneteket Midján kezéből. Ti pedig fölkeltek apám háza népe ellen, legyilkoltátok fiait, hetven férfit egy kövön, és királlyá tettétek Sikem polgárai fölött Abiméleket, a szolgáló fiát, mivel a testvéretek ő! Ha tehát most igazán és feddhetetlenül bántatok Jerubbaállal és háza népével, akkor örüljétek Abiméleknek, és örüljön ő is nektek! De ha nem, akkor tűz fog kicsapni Abimélekből, és megemészti Sikem polgárait meg a várbelieket, tűz fog kicsapni Sikem polgáraiból meg a várbeliekből is, és megemészti Abiméleket!

Ezután elmenekült Jótám, és futva ment Beérbe. Ott telepedett le, mert félt a testvérétől, Abimélektől.”

A példázatbeli fák is királyt választottak. Mi készítette őket erre az elhatározásra, hiányzott valami az életükhöz, a növekedésükhöz, a gyümölcstermésükhöz? Nem!

Egy hozzájuk hasonló fa hogyan tudna nekik segíteni, ha hiányt szenvednek? Természetesen sehogy. Csak egy náluk nagyobb hatalom tudna segíteni (pld. Egy kertész, vagy erdész: Jézus Krisztus). Négy „fát” kértek meg, hogy vállalja el ezt a tisztséget.

Először az olajfát kérték meg. A válasza megszívlelendő kedves „felkent szolgálók”, „Pásztor” testvérek: „Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnék istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött?”

Az olaj a Bibliában egyértelműen a Szent Szellemet, a karizmatikus mozgalomban oly nagybetűkkel említett „kenetet” jelenti.

Általában azok az emberek vállalkoznak ilyen pozícióra, akik **már elvesztették a kenetüket**, illetve már nem arra használják, amire adatott. Akin egyértelműen kenet van, annak nincs szüksége, hogy bármilyen pozíciót kapjon, mert az Isteni jelenlét tiszteletet, elfogadást vív ki számára, és így is kellő hatást tud kifejteni. Jézus földi életében nem birtokolt semmilyen akkori pozíciót. Egyszerűen ácsmester volt. Mégis 30 éves korától mindenkinek oda kellett rá figyelnie, sőt még halála után is, a mai napig nem lehet kitérni a hatása alól. Hiszen Ő a Felkent, a Krisztus.

Egy kivételes ember például Dávid, aki bár pozícióba került, de a legnagyobb győzelmeit számkivetetten, üldözötten, lenézetten érte el, és a pozíció az elesését eredményezte Betsabéval, és amikor megtért, nem érdekelté többé a pozíció, inkább azt választotta, hogy az Úr előtt megalázza magát.

Másodszor a fügefát kérték fel, hogy királyuk legyen. Az ő válasza a következő: „Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött?”

Eszerint, az az ember vállalja el, akiben már nincsenek meg a szellem jó gyümölcsei. Mik is ezek? „Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, mértékletesség.” (Gal.5:22)

Ha valaki egyszemélyű vezető, az nem mindig tudja ezeket teremni, hiszen gyakran más lelkület kell ahhoz, ha pozícióból akarja megoldani a problémákat, és meg akarja őrizni a vezető pozícióját.

Több vezetővel kapcsolatban hallottam már ilyen problémáról, és sajnos magam is megtapasztaltam, hogy mintha kétféle jelleme lenne. Ha valaki elesett, segítséget igényel, akkor önfeláldozóan képes segíteni, de ha valaki éretté kezd válni, már van látása, véleménye a dolgokról, képes önállóan, kenettel szolgálni, akkor ellenfelet lát benne, és mintha egy másik ember lenne. Képes olyan dolgokra, amik ellentétesek az igével és a jó gyümölcsökkel. Az emberek ezt nem tudják feldolgozni, és ilyenkor úgynevezett „hasítás” jön létre, mert ezt a tettet minden módon le akarják választani a vezetőről, mintha nem is ő követte volna el. Ilyenkor jönnek a magyarázatok, hogy „biztos ez volt a legjobb”, és csak „Isten ügyét akarta megvédeni”, „én nem érthetem a vezetőm döntéseit”, stb. Uzzá tudna erről beszélni, hogy az Ószövetségben mi történt azzal, aki emberileg akarta megmenteni Isten szövetségének ládáját a leeséstől. Sajnos ő már nem tud prédikálni. Nehogy a nagy buzgalmunkban mi is ilyen sorsra jussunk. Még az a jó, hogy nem a törvény korszakában élünk, hanem **van még lehetőségünk új felismerésre jutni, és megtérni.**

Tehát a gyümölcseit már nem tudja teremni, aki elvállalja a „királyságot”. Helyette ingadozhat a többiek felett. Ez a pozíció mindig ingatag. Egyrészt kétes értéke van még az emberek szemében is, másrészt hamar ki lehet esni belőle, ezért szoktak mindenféle tisztátalan eszközt bevetni a megtartására, mert mindig lesz, aki erre a pozícióra fog törni.

Abimélek a tömeges testvérgyilkosságot választotta, és nincs ezzel egyedül. Harmadrészt az embernek ingadoznia, lavíroznia kell vélemények között, mert ha leteszi a voksát egy örök érvényű igazság mellett, akkor hamar elveszti a népszerűségét, és királyoknál ez fővesztéssel is jár. Onnan nem lehet egyszerűen, az érdemei elismerése mellett nyugdíjba vonulni. Természetesen mindig vannak kivételek, melyek erősítik a szabályt.

A harmadik fa, akit a felkérés ért a szőlő volt. Az ő válasza is hasonló volt. „Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött?”

A must illetve az abból erjedt bor a Szentírásban mindig a Szent Szellem örömét jelenti. Itt nem a természetfeletti nevetésre gondolok, hanem arra az öröme, mely jellemző volt az első századi keresztyénekre, és ami miatt képesek voltak vállalni a vértanúságot is. (ApCsel. 5,40-42) Az a „szolgáló” aki elvállalja az egyszemélyű vezető pozícióját, elveszíti a Szent Szellem örömét, és helyébe egy másfajta öröm lép, a pozícióból fakadó hatalom élvezete, a „siker íze”. A „szeretet hatalma” helyett már a „hatalom szeretete” tölti be a szívüket. Ez is megrészegeti, de az ilyen emelkedett érzés függőséget okoz, erről az ember nem fog lemondani, bármibe is kerül. Sajnos sok ilyen bukást láttunk a pünkösdi-karizmatikus mozgalomban. Ezek okozzák a szakadásokat, mivel „két dudás nem fér meg egy csárdában”. Aki tiszteli az Istent és szereti az Ő népét, még a hatalom miatt sem fogja szétszakítani az Ő testét, a gyermekeit. (Lásd: Salamon bölcs döntését: 1Kir. 3,16-27)

Sajnos a gyülekezet vezetése körüli hatalmi versengéseknek rengeteg újjászületett, és megtérőfélben lévő ember esett áldozatul, akik megbotránkoztak a vezetők hataloméhségén.

Én Krisztussal együtt azt hirdetem, hogy az ilyen vezetőknek „jobb lett volna, ha egy malomkővet kötnek a nyakába, és a tengerfenekére vetik”, mert amikor meg kell állniuk az Úr előtt, azt fogják hallani az Ő szájából, hogy **nem is ismertelek titeket ti gonosztevők.** Nincs tisztítóvíz, hanem csak a végleges örök ítélet, sírás, rívás és fogak csikorgatása, mivel megbotránkoztatták, és elbotlást okoztak a hitben erőtleneknek a viselkedésükkel. Miattuk káromolják az Úr nevét a világi emberek, és nem csak ők nem mennek be az Isten királyságába, de másokat sem engednek bemenni a viselkedésükkel.

Nem örülök, hogy ilyen súlyos Igéket kell írnom, de ez az igazság, az Isten Igéje, akinek van füle hallja és meg is érti, hiszen most még van idő a bűnbánatra, és a cselekedetek megváltoztatására. **TÉRJETEK HÁT MEG, MÍG TART A MA!**

Negyedszerre a tövisbokrot kérték meg, hogy legyen a királyuk. Ez döbbenetes, hogy egy ilyen növény, amelyik nem is fa, s teljesen értéktelen, sőt káros gyom, mert elveszi a táplálékot a többi elől, uralkodjon a fák felett? Ki hallott még ilyet? Sajnos a keresztyénségben ez folyik a III. századtól, mikor Nagy Konstantint tették a Katolikus egyház fejévé. Azóta értéktelen emberek váltották egymást ebben a pozícióban, és minden ilyen királyi jellegű egyházvezetésben. Egy értékes ember sem vállal el ilyet, hiszen nincs is erre a pozícióra szükség a Gyülekezetben, mert Jézus már beült a királyi trónba, és a lábai alá vettetett minden, és vele együtt mi is királyok vagyunk. Egy új papságnak a tagjai: a királyi papságé. Egymásnak pedig **szeregett** testvérei. A „fáknak” nincs szükségük uralkodóra ahhoz, hogy tudjanak nőni és gyümölcsöt teremni. Csak lefelé kell bocsátaniuk a gyökerüket, és a koronájukkal a nap felé kell fordulniuk. A többi „magától” történik, mivel az Úr ezt belénk programozta már a világ megalapítása előtt. Ez az új teremtés csodája.

Ami a döbbenet, hogy a tövisbokor ezt el is vállalta, nem volt semmi önkritikája. Sőt még ő szabott feltételt a cédrusoknak. Grotosz elképzelni, hogy a hatalmas fák, cédrusok, tölgyek, mahagóni, bükk, mamutfenyő, gesztenye, akác és a többi fa behúzódik a tövisbokor árnyékába. Milyen árnyékot tud ez adni? Egyáltalán minek nekik az árnyék, őket a napfény élteti, s aki följük magasodik, az csak elfogja előlük a drága napot. Ez nem tűnt föl nekik?

Sajnos a keresztyén gyülekezetek vezetőségei tele vannak ilyen tövisbokrokkal. Hatalmi ambíciókkal teljes férfiakkal és nőkkel, akik készek elfogadni a pozíciót, és diktálják a feltételeket, visszatartják az áldást a náluk sokkal értékesebb Isten gyermekeitől, nem engedik őket, hogy közvetlenül élvezhessék Isten csodálatos jelenlétét, és hogy teremhessék a szellem gyümölcsseit, betöltve az Istentől eltervezett szolgálatukat. Aki mégis ki akar húzódni az árnyékukból, azt lesújtják, kizárják, megrendszabályozzák. Mózes szerint „bár Isten egész gyülekezete próféta lenne!”

A tövisbokorhoz hasonlóan Abimélekből tűz jött ki és viszályt okozott Izráel népe közt. A szakadások többsége a hatalmi villongások miatt keletkezett, és most emiatt van Krisztus teste darabokra szabdálva rengeteg felekezetben szétszórtan.

Az Úr hamarosan visszajön, és számon fogja kérni a vezetőkön az Ő népének szétdaraboltságát, s **ne tudjátok meg milyen dühös.**

Bír. 9,22-24

„Abimélek három évig volt Izráel fejedelme. De Isten egy gonosz lelket küldött Abimélek és Sikem polgárai közé, ezért Sikem polgárai hűtlenek lettek Abimélekhez. Így torolta meg Isten a Jerubbaál hetven fián elkövetett erőszakot, és így háritotta vérüket testvérükre, Abimélekre, aki meggyilkolta őket, meg Sikem polgárait, akik támogatták őt testvérei meggyilkolásában.”

Mint láthatjuk az ilyen uralkodás nem tart sokáig, Abiméleké is csak 3 évig tartott.

Nagyon felkavaró amit ezután olvasunk, mert a kegyelem üzenetéhez szokott fülünket sérti, és a jóságos Istenről alkotott képünk – aki azért van, hogy nekünk segítsen – szertefoszlik.

Isten küldött egy „gonosz szellemet”, és ez hűtlenséget hozott közénk. Nagyon hasonló ez a helyzet a Bábelnél történetekhez. (Javaslom elolvasni a „Bábel tornya vagy Isten temploma?” című tanítást.)

Hogy lehet, hogy Isten gonosz szellemet küld az emberek közé? Mivel a gonosz és minden serege is az Ő hatalma alatt van, neki enged, és végső soron az Ő dicsőségét szolgálja.

Én mindig azt gondoltam, hogy a szakadások a Sátán műve, és harcolni kell ellene.

Lehet, hogy Isten maga hozott létre szakadásokat?

Válaszom igen, lehet, Ő többször tett ilyet, hogy a gonoszszágot megakadályozza. Sőt olyat nem is olvasunk a Bibliában, amikor a sátnak sikerült volna szakadást okoznia a saját elhatározásából.

Tudomásul kell vennünk, hogy a sok szakadás által létrejött egyházak Isten által elküldött gonosz szellemek hatására jöttek létre. Nem az a gonosz, aki szakított, hanem az a szervezet vált Isten szemében olyaná, amit meg kell akadályozni, hogy Isten dicsősége ne csorbuljon.

Kedves testvéreim, gyülekezeti tagok, akik mellé állatok egy-egy hatalomvágyó vezetőnek, és nem szóltatok, nem tettetek semmit, amikor valaki magához ragadta a hatalmat, mondván: „Ne szólj szám, nem fáj fejem, vagy én ebbe nem látok bele, nem értek a vezetéshez” stb.! Isten, eszerint az ige szerint a vezető bűnét rátok is áthárítja és eljön az idő, amikor meg is torolja, mert Ő nem változik.

Tudom, hogy kemény ez a beszéd, de akinek van füle, hallja, és ha kész megtérni, megváltozni az ember, akkor Isten megbocsát.

Ahogy itt is és Bábelnél is látjuk, Isten nem tűri az igéjével nem egyező szervezeteket, s Ő okozza a szakadásokat. Ha az Ő népe betölti az Ő igéjét, és aszerint cselekszik, nincs olyan emberi, társadalmi, politikai vagy akár démoni erő, mely az egységet szétszakíthatná. Mely az Ő népét legyőzhetné. (Lásd: Bálám és Bálák esete.)

A történet szerint, az ezt követő testvérharcban rengetegen haltak meg, és végül egy nő ölte meg Abiméleket.

Ezután ismét bírát küldött az Úr, és a királyság iránti vágy háttérbe szorult.

Az a szabály érvényesült, ha a nép az Urat imádta és szolgálta, akkor biztonságban élhetett, ha ellenben a bálványokhoz fordult, akkor ellenség kezébe került. Csak, ha ismét megtért az Úrhoz, akkor támasztott Isten egy „szabadítót” nekik.

Véleményem szerint ez ma is így van a keresztyénség életében, csak komoly megtérés és a megszokott gyakorlat megváltoztatása hozhat megújulást az Eklézsiában. Azaz, ha feladjuk a III. századtól kialakult világi, egyszemélyű gyülekezet vezetési formát (u.n. pápaságot), s visszatérünk az ige szerint preferált presbiteri vezetéshez. Ha feladjuk azt a gyakorlatot, hogy az egyik vagy másik szolgálatot fölé emeljük a többinek, hanem hagyjuk, hogy a különböző szolgálatok harmonikusan kialakuljanak és működjenek a gyülekezetben. Ha az egyházak és felekezetek, gyülekezetek hajlandók a dogmáikat feladva visszatérni Isten Igéjének egyedüli tekintélyéhez, feladva a felekezeties, elkülönülésüket, városonként eggyé válnak: Akkor az Úr teljes dicsőségével fog megjelenni, és helyre fogja állítani az Ő szent templomának, a Gyülekezetnek a dicsőségét, és elérkezik az Ő visszajövetele, amit az Ővéi várnak.

Ha végre a keresztyének nem teológiai dogmák köré gyülekeznenek össze, hanem egy személy, Jézus Krisztus, a Bárány köré. Rajta kívül nincs más király sem a mennyben, sem a földön, sem az alvilágban, és az övé minden dicsőség és hatalom, most és mindörökké, Ámen!

Ezek után a Bírák könyve szerint ismét bírák vezették a népet, akinek nem voltak kiváltságai, hanem ugyanolyan egyszerűen élt, mint a többi ember, és amikor az Úr szólt neki, akkor harcba vezette a népet. Csak addig volt rajta az Úr kenete, ameddig engedelmes volt neki, és ha elment róla a kenet az nyilvánvaló lett az egész nép előtt, és akkor nem volt már emberi pozíciója, tekintélye, kiváltságai. Sőt, a bírák elsősorban az ellenségtől való megszabadítást vezették, és a családok mindennapi életébe nem volt beleszólásuk. A hatalmuk korlátozott volt. Gyermeke nem örökölte automatikusan a hatalmat, hanem minden esetben az Úr választotta a bírát, és a nép sem tudta előre, hogy kit és mikor küld az Úr. Emberileg nem volt bebiztosítva a szabadulásuk, mindenkor bízniuk kellett az Úrban, s hozzá kellett kiáltaniuk.

Az utolsó bíra Sámuel volt.

Ekkor jött elő ismét a királykérés témája. Sámuel is hibát követett el, mikor a fiait tette bírakká, mivel a bírának sohasem a fia volt a következő bíra. A fiai pedig korruptak voltak, a hatalom megrontotta őket, nem voltak alkalmasak bírának.

Igazából mindig ott élt a nép közt az a vágy, hogy királyuk legyen akár a többi népnek. A szívükben ők is azt szerették volna, az emberi biztonság miatt, hogy Sámuel fiai örököljék a bírászkodást. Ahogy Gedeonnak is ezt mondták: „Uralkodj te és a fiaid, és azok fiai is utánad.”

Olvassuk hát el a királykérés történetét.

1Sám. 8

*„Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá. Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebában bírászkodtak. Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot. Összegyültek azért Izráel vénjei, és elmentek Sámuelhez Rámába. Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bírászkodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás! Sámuel azonban rosszallotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bírászkodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az Úrhoz. Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem **engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk**. Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan **figyelmeztessd őket**, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük. Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle. Ez lesz a királynak a joga - mondta -, aki uralkodni fog fölöttetek. **Fiaitokat elveszi**, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és futnak harci kocsija előtt. Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és **velük végezteti aratását**, velük készítteti hadifelszerelését és a harci kocsik felszerelését. **Leányaitokat meg elveszi kenőcskészítőknek**, szakácsnőknek és sütőnőknek. Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfa-kertjeiteket elveszi, és hivatalnokainak adja. Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és udvari embereinek meg hivatalnokainak adja. Szolgáitokat és szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat, még a samaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük. Nyájaitokból tizedet szed, **ti pedig a szolgálói lesztek**. Akkor majd **panaszoktok királyotok miatt**, akit magatoknak választottatok, de akkor már **nem válaszol az ÚR**. A nép azonban **nem akart Sámuel szavára hallgatni**, hanem ezt mondták neki: Mégis*

legyen királyunk! Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat. Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak. Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráeli férfiaknak: Menjen mindenki a maga városába!”

Az első probléma, hogy ahelyett, hogy az Úrhoz kiállottak volna, és Sámuel is az Urat kérdezte volna, emberi módon automatikusan a fiait tette bírakká, pedig nem ez volt a korábbi gyakorlat. Korábban mindig Isten maga tett embereket bírává, felkente természetfeletti hatalommal a vezetésre, és a bíraskodásra.

Ma is az a gyakorlat a gyülekezetekben, a pásztori szolgálatban, hogy a sikeres szolgálatokat automatikusan a szolgálók fiai öröklik. Ez akkor helyes, ha neki is valóban az a szolgálat adatott, és az Úr világosan ezt az utasítást adta.

Sajnos a legtöbb esetben nem erről van szó, hanem arról, hogy ez automatikusan történik, az Úr kizárásával a döntésből, emberileg bebiztosítva a szolgálat tovább menetelét.

Az itt a kérdés, hogy Isten mennyei királyságát akarjuk-e felépíteni, vagy a mi kis királyságunkat?

Az emberek mindig keresik az emberi biztonságot. Az Úrtól kérni bírát, az Úrban bizni, esetleg rá várni, ez bizonytalan érzést jelent a testi ember számára.

Mint kiderül az Igéből, a bírák által maga Isten uralkodott a választott népen, és tapasztalhatták a folyamatos vezettetését, gondoskodását, de a fenytését is, mikor elfordultak az Úrtól.

Sámuel rögtön tudta, hogy nem helyes, amit kér a nép, de mégis az Úrhoz fordult. Az Úr világosan kifejezte, hogy ez ellenére van, mert látta, hogy a szívekben mi az igazi indíték. Ő a szívek vizsgálója, „nem azt nézi, ami a szeme előtt van, hanem azt, ami a szívben van”.

Megdöböntő a diagnózisa: Az Ő választott népe, akiket kihozott Egyiptomból, vezetett a pusztában letelepítette őket a tejjel és mézzel folyó földön, MEGÚTALTA ŐT, és már nem akarja már, hogy Isten személyesen uralkodjon rajtuk.

El tudjátok ezt képzelni?

Sajnos ugyanez történt a gyülekezetben is, és történik ma is. Az emberek a biztonság utáni vágyuk miatt, nem szeretik Krisztus egyedüli uralmát, mivel ott nem lehet sumákolás, nincs korrupció, ott nem az emberek szavazzák meg, hogy mi legyen.

Krisztus uralma a Szent Szellem vezettetése által áll fenn, és csak aki engedelmeskedik, az részesül az áldásban. Krisztus Uralmában nincsenek nagy és kicsi emberek, nincsen emberi tekintély, csak a Krisztus tekintélye.

Krisztus uralma kiterjed az életünk minden területére, nincs úgynevezett magánélet, vagy üzleti élet, stb. Aki tiszta, annak az életének minden részlete tiszta, aki átadta magát Krisztusnak, az élete minden apró részletét is átadta Neki, és később sem vonhatja vissza következmény nélkül. Aki sumákol, annak az az érdeke, hogy Isten ne közvetlenül uralkodjon közöttünk. Aki kétfelé akar sántikálni és az Úr mellett a világot is szereti, annak fárasztó a szüntelenül való engedelmesség, belefáradt az Istenkeresésbe, és szeretné egy kicsit élvezni a világot is. Nem feltétlenül bűnökről van szó, csak egy kis kikapcsolódásról, lazításról. Csak egy kicsit hadd tehessék azt, amit szeretnének, és ne kelljen mindig csak az Úr akaratát tenni. Azt hiszem, a mai keresztyénség erre épül. Azért alakult ki az a gyakorlat, hogy a gyülekezet tulajdonképpen szolgáltatást nyújt a tagoknak, akik pedig adakoznak a „PÁSZTOR”

testvérnek, hogy professzionális lelkészként, mint egy állást betöltve, kielégítse a hívek lelki, szellemi szükségleteit, igényeit, vágyait. (Jó program legyen.)

A többiek a világban forgolódhatnak nyugodtan, leterhelheti őket a világ, karriert csinálhatnak a világban, hiszen van, aki helyettük is keresi az Urat. Hetente feltöltődhetnek az „Istentiszteleten”. A professzionális „pásztor” vezeti őket a harcban, előttük megy. Sőt helyettük olvassa az Igét, helyettük imádkozik, helyettük van az Úrral kapcsolatban, elveszi az Úr vezetését, helyettük hirdeti az evangéliumot, helyettük tanítja hitre a gyerekeiket, ők ezért fizetik a „tizedet”. Ennek fejében a tagságukkal, a megjelenésükkel a „pásztor” dicsőségét, tekintélyét szolgálják, ebben a globális és regionális nagy játékokban a számokkal, a „pásztor versenyben”. Kinek hány fős gyülekezete van, aszerint van tekintélye a többiek előtt. A tagok ezzel fizetnek a szolgáltatásért. Persze ebbe még belejátszik az is, hogy milyen templomuk, imaházuk van, van e tornya, a városuk elit részén áll-e? Mennyi a havi bevétel a tizedből?

(Itt jegyzem meg, hogy az Újszövetségben nem olvasunk sehol sem arról, hogy tizedet kell fizetni, hanem jótékonyságról, adakozásról ír Isten Szent Igéje. Erről is szándékozom külön füzetben írni.)

Tehát mikor Sámuel az Úrhoz ment, Isten látta a szívüket, hogy már generációk óta ott él bennük a vágy, hogy ne Isten legyen a királyuk, mert akkor olyanok lehetnek akár a többi nép, asszimilálódhatnak végre. Isten azt látta, hogy **ÚTÁLJÁK** az **Ő** uralmát. Szörnyű ilyet olvasni Isten kiválasztottairól, hogy utálják Isten uralmát, de ez volt az indítéka a királykérésnek. Nem az amit ők mondtak, hogy Sámuel fiai nem jártak az Úr útján, ez csak a szépen hangzó indok volt.

Megutálták Isten uralmát, és a többi néphez akartak hasonlítani.

Isten nem állt ellen ennek aérésnek, mert kész volt már az **Ő** megoldása, amit Krisztusban készített. Hogy Krisztust ültesse majd be nem csak Izrael királyi székébe, hanem ennél magasabb trónra, a mennyei trónra, és hogy az **Ő** uralkodásának sohase legyen vége, mivel egyedül Jézus a Krisztus, a megöletett Bárány méltó, hogy uralmat gyakoroljon az egész teremtett világon, mennyei, földi, és alvilági teremtményeken is örökké.

Isten kiválasztott királya már el volt készítve, de előtte az embereknek meg kellett tanulniuk, milyen az emberek uralma, és mennyi nyomorúságot eredményez, ha emberek kapnak királyi hatalmat.

Sámuel elmondja milyen módon fog a király uralkodni.

Előjogai lesznek, kizsákmányolja az alattvalóit, és a saját dicsőségét fogja szolgáltatni velük.

A Biblia egyértelműen tanít a szellemi atyaságról (*1Kor.4:15-17*). De a király „lenyúlja” a szellemi gyermekeiteket.

A „Pásztor” testvér úgy gondolja, hogy bármi, amit a tagok tesznek az neki tulajdonítható, s rendelkezhet felette.

Én most szellemi mechanizmusokról írok, mivel az Ószövetség testi, földi szövetség, az ottani testi történések a gyülekezetre nézve szellemileg értendők.

A vezető ráteszi a kezét arra a szellemi szolgálatra, amit más imádkozott át, vett el az Úrtól, és sikeresen működik. Amíg sikertelen a szellemi életed, és rászorulsz a vezetőd segítségére, addig nem fogod ezt megtapasztalni. Csak ha az Úrnak engedelmeskedve eredményesen működik a benned levő kenet, és „sikeres” szolgálatod van.

(Hadd írjam le, amit mi magunk is tapasztaltunk. Amikor az iskolát alapítottuk, sokan segítettek tanácsokkal, anyagiakkal, és egyéb módon is. Természetesen a vezetőnk is segített. Imáival, tanácsaival, szerzett külföldről valamennyi anyagi támogatást. Mi ezért meg is tiszteltük. De az alapítást nekünk mutatta az Úr, hogy mikor, hogyan, s gyakorlatban is mindent mi tettünk a feleségemmel. A másik két városban két másik testvér alapította az iskolát, természetesen a vezetőnk szellemi támogatásáról biztosított. Egy amerikai testvér volt az iskolai alapítvány vezetője, s Ő segített a legtöbbet nekünk. Ezek után egy külföldi konferencián más vezetőknek a mi vezetőnk azt mondta, hogy ő három iskolát alapított. Ma is azt hirdeti, hogy a győri iskolát ő alapította. Éppen most találkoztam egy fiatallal, aki oda jár az iskolába, s meglepődött mikor az életünkről meséltem és említettem az iskola alapítását. Ő úgy tudja, a korábbi vezetőnk alapította. Ez nem fedi a valóságot, hanem egyértelműen hazugság. Ő nem alapította, hanem elvette, olyan helyzetbe hozott minket, hogy csak háborúskodás által tudtuk volna megtartani a vezető szerepünket, de szerintünk ez nem illik az Úr országának „ügyéhez”. Ezért csendben eljöttünk, s egyedül harcoltuk meg ennek a fájdalmait, senkit nem hoztunk el a gyülekezetből.

Ma sem szívesen beszélünk erről, de a Sámuel által leírt előjogot ez a történet jól példázza. Nem vált kárunkra, ahogy az Ige írja: „Akik Istent szeretik, minden a javukra van.”

Isten olyan kegyelemben részesítette a feleségemet, hogy most ismét iskolaigazgató. Erre egy régi barátunk azt mondta: „a kenet mindig utat talál magának”. Én magam azóta is gyermekekkel foglalkozom a munkámban is, hiszen családgondozó vagyok, és alapítottam egy Royal Rangers cserkész tőrszet, mellyel 3 településen eredményesen működünk.)

Nézzük tovább Izráel történetét.

Itt említi, hogy tizedet szed tőletek, s ez nem csak a gyülekezeti tizedről szól, ami egyébként nem Újszövetségi gyakorlat, hanem a szellemi javokról is szól.

Másik nagyon fontos előjoga a királynak, hogy ő osztja a pozíciókat, hűbéreseket tart. Embereket emel más emberek fölé. Az emberi királyságra jellemző a hierarchikus rendszer, hogy egyik ember a másik fölött van, s rendelkezik vele. Ez csökkenti az egyén döntési lehetőségét, de a felelősségét is.

Isten királysága teljesen más alapokon indult, és ma is más alapokon nyugszik. Ahogyan a Biblia írja:

*„A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, **jótevőknek hívatják magukat**. Ti azonban ne így cselekedjete, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és **aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál**. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.” (Lk. 22,25-27)*

Azt mondja az Úr, hogy a szolgálói lesztek. Bizony, ha emberi királyt akarunk, akkor már az ő szolgálói leszünk, és nem Istené. Ilyenkor a vezetőt szolgálják a vezetettek, s nem az Urat.

Isten királyságában a nagyobb szolgálja a kisebbet, ahogyan a szülő gondoskodik a gyermekéről, mert az még nem képes rá. A földi királyságban az alatt valók szolgálják a királyt.

Valóban jellemző, hogy mindig vannak, akik panaszkodnak a királyukra, mert egy emberi vezető sem tudja tökéletesen betölteni a király szerepet.

Amit ezután ír, az nagyon félelmetesen hangzik a hívő emberek számára.

„...akkor már nem válaszol az ÚR.”

Természetesen más területen, ha imádkozunk, Isten válaszol, ahogy megígérte. Ha királyt akartunk magunknak, akkor a király miatti panaszunkra Ő nem válaszol. Ezt a problémát magunknak kell orvosolnunk.

Vannak, akik csak a királyt akarják leváltani másokra, de ettől a probléma meg fog maradni.

Mint később látni fogjuk bármilyen jó embert, jó vezetőt tesz az Úr királlyá, azt megrontja a hatalom. Tehát nem a király személyével van a baj, hanem a királyság rendszerével. Nyilván egy ilyen előjogokkal járó pozíció nagyon kívánatos az „ambiciózus” emberek szemében, és ezért beindul a királyi székért való harc, ahogyan azt Izráel történelmében, és a világtörténelemben is láthatjuk.

Ne gondoljuk, hogy a Gyülekezetben majd ez nem így fog működni. A keresztyénség történelme is ugyanezt mutatja.

Ne az Úrtól várjuk a királyság megszüntetését, ezt nekünk kell megtennünk. Nekünk kell a világi gondolkodásunkat, az elismertetési törekvéseinket megváltoztatni.

Nekünk kell az egyszemélyes vezetők helyett a Biblia szerinti presbitereket **szolgálatba** állítani.

Nézzük tovább a történetet!

Miután Sámuel közölte velük a király előjogait, és a következményeket, mintha nem is hallották volna, csak hajtogatták tovább a magukét:

„Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat.”

A mai keresztyén gyülekezetekben nagyon hasonló a vélemény, és az indítékok, ezért van szükség az egyszemélyű vezetőre. Hogy a Világ elismerjen minket, és legyen, aki reprezentálja a gyülekezetet, ne mondhassák, hogy csak szedett-vedett társaság vagyunk.

Ami még jellemző, hogy a pásztori szolgálatot a többi fölé emelték, és ha kérdezek a többi szolgálatról, általában azt mondják, hogy az evangélista is, a tanító is a próféta is, az apostol is a „pásztor” testvér, lehet, hogy másban is van ilyen ajándék, de benne mindenképpen. El is várják tőle, hogy végezze ezeket. Szinte olyan, mint egy „szuperman”, mindenés.

Ebben az esetben hol a test? Csak a vezető hivatott mindezt végezni?

Igen, „ő vezessen a harcainkban”, s járjon előttünk?

Ez eretnokség, és helytelen gyakorlat.

(Például a ... TV-s istentiszteleten is mindent ő csináljon, ő vezesse az összejövetelt, prédikáljon, levelekre válaszoljon és felolvassa a kvízzjáték nyerteseit, stb.)

Ezzel szemben ezt olvashatjuk az Isten Igéjében:

Ef.4:11-12

*„És Ő adott **némelyeket** apostolokul, **másokat** prófétákul, ismét **másokat** evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére, ...”*

Világosan látszik itt a munkamegosztás. „Némelyeket” adott, és „másokat”, és „ismét másokat”, nem ugyanazt az embert adta mindegyik feladatra. Csapat munkáról van szó. Ráadásul ők csak felkészítik a tagokat a szolgálatra, a szolgálatot a tagok végzik. Itt nem is a vezetésről van szó, hanem a képzésről, és a „Test” felépítéséről. És mindegyik szolgálat többes számban van megfogalmazva, még a pásztorok is. Minden gyülekezetben lehet, sőt a létszámtól függően kell is több pásztor, s nem ő egy személyben a vezető.

Szóval minden azt mutatja, hogy Isten nem akarja, hogy a népét egy ember vezesse, hanem Ő maga személyesen akarja vezetni a gyermekeit a Szent Szellem által.

A nép tudatosan döntött a királyság mellett, és Isten látta, hogy Ő bármit tesz, akkor is királyt fognak választani. Ezért inkább Isten maga keresett egy királyt.

Mivel az Úr ismerte az emberek elvárásait, hiszen Ő a szívek és vesék vizsgálója, olyan embert keresett, akit a nép is el tud majd fogadni.

Tanulságos, hogy milyen szempont játszotta a legfontosabb szerepet a választásában, hogy **egy fejjel magasabb volt** mindenkinél. Ez fontos volt a nép miatt. Külső jegyek szerint ítélik meg manapság is a vezetőket, pedig tudjuk, hogy nem ez az Isten szempontja. Ma az számít, hogy jó kiállítású legyen, jól tudjon beszélni, képzett legyen, és természetesen jól tudjon politizálni, kifelé és belül egyaránt. Fontos, hogy mindenkinek tudja azt nyújtani, amit várnak tőle. Ja, és a „demokratikus (népuralomi)” szemléletünk miatt nagyon fontos a népszerűség.

Mint látjuk Isten megadta nekik a legjobbat, sőt még fel is kente a Szellemével.

1Sám. 10,10-11

„Mert amikor odaérkeztek a halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta Isten Szellemé, és prófétai révületbe került közöttük. Amikor azok, akik már előbb is ismerték, meglátták, hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, így beszéltek egymás közt: Mi történt Kisnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van?”

Tehát Sault tette Sámuel királlyá, Isten utasítására.

A 11. részben olvashatjuk, hogy megtámadták Izráelt az Ammoniták. Az itt történtek szintén nagyon tanulságosak a hívő Eklézsia számára.

Az első reakciója Isten népének az volt, hogy szövetséget akartak kötni az ellenséggel.

Sajnos ez megtörtént és ma is megtörténik a Gyülekezettel is.

A következményt tudták: *„Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked!”*

Ha mi keressük az elismertetést, nem a világ fog megtérni, hanem mi fogunk neki szolgálni. Az ellenség ettől vérszemet kap és még több feltételt akar szabni, hiszen ilyenkor a világ diktál. „Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha kiszúrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izráelre.”

Mit jelképez ez az kereszténység számára?

Ahhoz, hogy valóban tudjunk az Úr útján járni, világos mennyei látásra van szükségünk. A mennyeiek más dimenzió, mint a földi dolgok. A Gyülekezet nem egy evilági, földi szervezet, hanem magasabb dimenzióban, a mennyei valóságban működik, ehhez mennyei látásra van szükség. Isten Igéje sem csak egy földi könyv, melyet csak az értelmünkkel kell megértenünk, hanem kijelentést kell kapnunk belőle a Szent Szellemtől ahhoz, hogy a magasabb dimenzióit is fel tudjuk fogni, és a mennyei valóságban tudjunk működni.

Tehát az embernek azért van két szeme, hogy térlátása legyen. Ha kiszúrják az egyik szemét, akkor nem csak a látása fele vész el, hanem egy dimenzióval kevesebb lesz. Megszűnik a mélység látása is.

Tehát ha szövetséget akarunk az ellenségünkkel kötni, el fogja venni a mennyei látásunkat, s csak a földi dimenziók maradnak meg. Ez azt az illúziót kelti, hogy látunk, pedig vakok vagyunk a mennyei dolgokra. Ahogy a Jelenések könyve 3. részben írja Isten Igéje.

A földi dolgok látása megmarad, és lesz egy jó kis vallásunk, egyházunk, ahogy ez történt is az évszázadok során.

Szép összejöveteleket fogunk tartani, műsoros esteket, játékdélutánokat, ájtatoskodásokat, stb, stb.

Láthatjuk, az évszázadok során hogyan szűnt meg a mennyei látás a felkent gyülekezetben, s hogyan váltak földiekké, testiekké, és sokszor ördögiekké.

Én most nem csak a régmúltról beszélek, hanem az utóbbi néhány évtizedről.

Ha szövetséget szeretnénk, elismertetést szeretnénk a világtól, el fogjuk veszteni a mennyei látásunkat, és mi leszünk az ő szolgálói. A gyülekezet eszköze lesz a világnak, a politikának, a hatalom gyakorlásának, a meggazdagodásnak.

Erre az egyházra igaz Karl Marx megállapítása: „A vallás a nép ópiuma.”

Szerencsére a nép nem fogadta el azonnal a feltételeket, hanem tett egy emberi kísérletet, és segítséget kért a többi törzstől.

Mikor a király ezt meghallotta, rászállt a kenet, és végül hatalmas diadalt aratott. Isten Kenete még így is működött.

Ezt a diadalt aztán felhasználta Sámuel Saul hatalmának megszilárdítására, hogy megújítsák a királyságot.

A következő részben Sámuel búcsú beszédet mond, és ebben megfogalmazza a királyság működésének alapvető igazságát.

Ha jó a király, akkor Isten megáldja a népet is, ha ellenben hűtlen a király az Úrhoz, a nép is szenved a következményét, és hiába kiáltanak akkor hozzá, **Isten nem fog válaszolni.**

De Sámuel megígérte, hogy közben fog járni a népért.

Fontos tanulság ez nekünk is, ha egy ilyen gyülekezethez tartozunk, szüntelenül közben kell járnunk az Úrnál, és nem folyton kritizálni a királyt, vagy panaszkodni ellene.

Erre később jó példa volt Dávid, aki még a rossz királyt is szolgálta, és a halálát meggyászolta, mert a király akkor is az Úr felkentje.

A 13. rész már Saul bukását írja le. Saul nem volt rossz ember, a királyi hatalom rontotta meg.

Mint már írtam még a királyságban sem hagyta Isten kontroll nélkül a királyt, ez sem jelentett teljesen egyszemélyű vezetést.

Saul éppen azért bukott el, mert nem tartotta fontosnak, hogy rajta kívül más mutasson be áldozatot, s hogy várjon a prófétára.

Ahogy az egyszemélyű keresztyén vezetők sem gondolják, hogy nekik szükségük lenne más szolgálati ajándékokkal együttműködni, őket tisztelni, elfogadni a kontrolljukat, igényelni a szolgálatukat.

A következő Istentől választott király, Dávid is csúnyán elbukott, de az utolsó esélyül hozzá küldött próféta szavára megalázta magát, és elnyerte a bűnbocsánatot. Ezért az Újszövetség példája lett, és Krisztus előképe.

A harmadik király jól indult, az apjától örökölte a trónt, de a sok feleség elfordította a szívét és ő is elbukott.

Az ő fia idejében pedig kettészakadt az ország, és Izráel az egység helyett a királyok és ellen királyok uralma alatt sínylődött, és elrettentő példává lett a népek között.

Látható, hogy a királyi hatalom rontotta meg őket, és buktatta el Isten választott népét. Salamon fia Roboám, és Jeroboám szétszakították Isten népét. Ez erősen emlékeztet a keresztyénség szétszabdaltságára. Ahogyan Izráel szétszakadt, az megmutatja az egyház és gyülekezetszakadások mechanizmusait.

A harcaik többségét egymás ellen vívták, szinte állandó volt a testvérháború.

folyt. köv.